

Wõta ja loe!

№ 11. — VI. aastakäik.

Mida hakkad ja taewas tegema?

Suhtus tõrd, et teegi wanapoolne mees, kes tundis ja armastas Teesust, sõitis woorimehega linnas. Ilm oli formine ja sajune. Woorimees firus lõpmata ilma, hobust, tänawaid ja kõike, mis teele sattus. Wanahärra, kes isfus woorimehe tõrwal, ei lausunud midagi, kuid waatas läbitungiwalt woorimehele ja näis wäga imestanud.

Woorimeest see asi häiris. Ta käänas ja wäänas end istumisaigal ja küsis wiimaks: „Miks te waatate mind nii imestunud näoga?“

Waadet pööramata mehelt wastas küsitaw:

„Mina siin waid endamisi mõtlen, mis teist taewas saab. Taewas ei ole ju hobuseid ega sõidukeid, ei ole forme ega sadusid, ei halbu tänawaid, milliseid jobsiks kiruda. Ei ole seal ka inimesi, kellega mõiksite nii rumalasti rääkida ja nii ma ei mõista, mis imeasja te seal teete.“

Woorimees waitis ja warsi nad lahkusid.

Mõne aja pärast selle järel tussuti see wanahärra kellegi haige juure. Weldi, et jurija mees tahab temaga rääkida.

Pita ja waewalise käigu järele jõudis ta sihtpaika ja leidis haige, keda waewas nii ränk kõha, et waemu sai öelda mõningaid taffendliisi sõnu. Wähehaawal siiski õnnestus tal küsida: „Kas mäletate veel woorimeest, kes tõrd aastate eest kolelasti wandudes sõidutas Teid linnas?“

„Küll ma seda õhtut mäletan veel wäga selgelt,“ wastas küsitaw.

„Hästi, mina olen see mees,“ jaffas haige. „Ei ole sellest ajast peale kunagi unustanud Teid, ega saa rahulikult surra enne kui olen jufustanud Teile, kui imelikult Sumal on õnnistanud Teile siis öeldud sõnu. Meed sõnad helisejaid uuesti ja uuesti mul tõrwus ja aina kui sõitsin neid samu tänawaid mööda, mõtlesin Teile läbitungiwale pilgule ja sõnadele: „Mis imeasja te küll taewas hakkate tegema?“ Lõpuks ei jaksanud seda enam taluda. Sattusin hingepiinadesse ja hakkasin hüüdma Issanda poole. Kuid siis just raskused algasidki. Tundus kui oleksin äkki ärganud mitmeaastajest unest, saades nüüd wast filmad lahki, et näha oma õiget seisundit. Mitte ainult hirmsad wandumised, waid kõik elu pafud ilmusid mu ette ja ei saanud enne rahu kuni wiletsana hukkuma

patufena fulin Seefufe juure. Müüd tean, et ta on mõtnud minugi patud oma kanda ja ta weres olen puhastatud. Selles teadmises on mu hinge rahu. Müüd tean ka, mis ma taewas teen, sest mulle patufiist suurimale on halastus ojaks saanud, mille eest saan iga-vesti kiita ja tänada Sumalat.“

Mõistame küll, millist rõõmu see tunnistus walmistas tollele wanale usumõitlejale, kuulda saades, kuidas Isjand oli ta sõnu far-wifanud inimehinge wiimiseks pimedusest walgusele.

Kaifille.

Kullanälg.

Snimkonna kullannälg on kõikidel aegadel olnud kuskufamatu. Mõnigi ahnuse patu ori on olnud walmis kaotama ferwise, häwi-tama ligimeste elu ja tegema kõige ijekamaid ja jüdamefumaid tegusid, et aga saada kulda, kulda, kulda... Mis on ajanud inimefi sõdima ja rõõmfaitudele? Kullannälg! Mis on juhafanud pettuse ja wale teedele? Kullannälg!

Ameerika algelanitüd indiaanlased märkasid omal ajal kristlik-tude eurooplaste hirmust kulla näлга. Mii juhtus, et kui üks indi-aanlaste juguharu sai wangiks hispaanlaste päälitu, kes oli nõud-nud indiaanlastelt ifka uut ja uut kullamatju, siis waldasid need päälitu juhu põletawalt kuuma sula kulda. Selle toimingu juures lausus indiaanlaste päälit: „Soodefawasti saab hispaanlane müüd isu fäis sellest kullast, mida ta elus ei saanud kunagi küllaldajelt.“

Kullannäljaste inimeste lõpp on aina olnud kurb. Teisifi aga on nendega, kellel on nälg ja janu õiguse järele. Seesus ütleb, et neid foidefasse.

N. Todistus.

Oleme fisefuffunud.

Mõned aastad tagasi pidas keegi hästifuntud jumalafalgaja koosolekut Melbourneis fofjalistide majas. Maja wälisseinale asefafi kuulufus, kus lubafi „wiis naela“ (umb. 90 fr.) igale inime-jele, kes on leidnud Kristufe.

Koosoleku lõpupoole üks nendest kordas lubadust. Siis astus keegi mees esile ja ütles, et tema on leidnud Kristufe.

„Kuidas see fündis?“ küsifi temalt.

„Olin kusagil wäikefes linnas ja kuulsin kedagi noort jufustaf-jat rääkimat. Ta ütles minule, et kui tahessen ja usun, leian Kris-tufe. Uskusin tema sõnu ja mõfsin wastu päästmise.“

Mäen minu ees sedafama meest, kes müüd ütleb, et Sumalat

ja Kristust ei olegi olemas. Kas võite üfelda, walefas fema siis minule? Kui see nii on, mis on torda saatnud selle muuafuse elus?

„Kas võime wastafa female?“ küfjis lubaduse üfleja juhatafjalft.

„Ei,“ wastas see, „oleme fiffsefuffunud. On parem, ef annate female wiielefe.“

Mõni aeg selle järele sama koosoleku juhatafaja põlwifas Pääsfearmee taheffufupingi juures ja femagi leidis Kristufe. Praegu on fa sõdur Brunswicki korpuses ja fema suurem rööm on kuulufada ja ülifada Wabafafaf, selle olemasolu fa tord falgas.

„Sõjahüüd“.

Mängides furnuks.

Traagilife õnnetusjuhtumi läbi kaofas elu rekordlendur Sact Hollnday New-Yorgis. Ta mängis oma pojafefega ja iftus sealjuures poja kiifhobufele. Järftu kaofas ta tafafaalu, kuffus kiifhobufelt põrandale ja wigastas pealuu, mille tagajarjel ta warfti furi. Lendudel ei olnud Hollndayl kunagi õnnetusft juhtunud.

Kui õige on fiin Piibli sõna: „Kes ennafst armab feifwat, see waadafu, ef ta ei lange!“ Langufed ei tule alafi suurtes tagafiuufamiftes, waid juft igapäewafe elu piiffasjadfi wõiwad saada meie eluõnnele faafuslifuks ning riifjuda meifl õnniftufe. Kui jageli on juft kodune elu oma wäifefte meelehärmidega kufufanud mõnegi oma fafemelf alla.

Laulud.

1.

Oh Jefus, fu nimi on fuur, See kuulufab armu ja pääfmiift, Kõif wägi see wastu on aur; S'es leian ma warju ja kaifsmiift.

See lõpmata röömustab mind, Ef ufus fu poole wõin hoida, Siin wäfind ja waewafud hing, Wõib rahu ja hingamiift leida.

Oh tule, ja waewafud hing. Siin pafufst ja koormafst faad lahti, Ta tahab ta fröösfida find Ja füüfa fu fuitfemat tahti.

2.

Wiisil: Müüb on see päew ju lõppenud. P. 18.

Loo puhas jüda minule, Mu Önnistegija, Et kõlban sinu riigisje, Kui pean siit lahtuma.

Oh puhasta mind werega, Mu patu roojusest, Mu kõlbtus tuleb üfjinda Su armu fäiuusest.

Ma annan ennaft terwelt sull', Mu hinge peiuke, ei ole ükski armsjam mull', Kui ja, mu Deesjufe.

3.

Wiisil: Sigemal' Sumal Sull'.

Noorus, sind hüütakse, Aeg üürife, Päästa sind püüfakse, Aeg üürife; Su kuldne kewade Väeb mööda kiiresti, Ei tule tagasi, Aeg üürife.

Pea närtfjib eluõis, Aeg üürife, Oh kuhu saad ja siis? Aeg üürife; Maailma rõõm ja lust Toob palju wiletsust, Sa wiimaks hukafust, Aeg üürife.

Surm tuleb ootamata, Aeg üürife Wiib noori ära ka, Aeg üürife! Oh nõua hoolega, et õndsaks jaakfid ja, Kui pead surema, Aeg üürife.

Veel on saadaval huvitavat jõulujuttu

„Üksildase jõulud“. Hind 10 s. ja

„Yli-Tornio tüdruk“. Hind 5 senti.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti, 10 tükki — 15 senti. Ilmus 1× kuus. Makab aastas 30 f. 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — Pääfje 5-7, Tallinu. Tel. 446 -22 raha saata posti jõulswale arwele nr. 353.

Ilmus 23. oktoobril 1937.

„Külwaja“ Tallinn, Rataskaewu 6.

